DOMSTOLENS DOM
10. maj 1995 *

I sag C-384/93,

angående en anmodning, som College van Beroep voor het Bedrijfsleven i medfør af EØF-traktatens artikel 177 har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag,

Alpine Investments BV

mod

Minister van Financiën,

at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af EØF-traktatens artikel 59,

har

DOMSTOLEN

sammensat af præsidenten, G.C. Rodríguez Iglesias, afdelingsformændene F.A. Schockweiler, P.J.G. Kapteyn og C. Gulmann samt dommerne G.F. Mancini, J.C. Moitinho de Almeida, J.L. Murray, D.A.O. Edward (refererende dommer) og J.-P. Puissochet,

generaladvokat: F.G. Jacobs
justitssekretær: fuldmægtig L. Hewlett,

* Processprog: nederlandsk.

efter at der er indgivet skriftlige indlæg af:

— Alpine Investments BV ved G. van der Wal og W. B. J. van Overbeek, advokater ved Nederlandenes Hoge Raad

— den nederlandske regering ved juridisch adviseur A. Bos, Udenrigsministeriet, som befuldmægtiget

— den græske regering ved assisterende juridisk konsulent V. Kontolaimos, og fuldmægtig V. Pelekou, Statens Advokatkontor, som befuldmægtigede

— Det Forenede Kongerige ved J. D. Colahan, Treasury Solicitor's Department, som befuldmægtiget, og Barrister P. Duffy

— Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved B. Smulders og P. van Nuffel, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede,

på grundlag af retsmøderapporten,

og efter at der i retsmødet den 29. november 1994 er afgivet mundtlige indlæg af Alpine Investment BV, den nederlandske regering ved juridisch adviseur J. S. van den Oosterkamp, Udenrigsministeriet, som befuldmægtiget, den belgiske regering ved bestuursdirecteur J. Devadder, Udenrigsministeriet, som befuldmægtiget, den græske regering, Det Forenede Kongerige ved Barrister C. Vajda og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 26. januar 1995,

afsagt følgende

Dom

1 Ved kendelse af 28. april 1993 indgået til Domstolen den 6. august 1993 har College van Beroep voor het Bedrijfsleven (herefter benævnt »College van Beroep«) i medfør af EØF-traktatens artikel 177 forelagt Domstolen en række præjudicielle spørgsmål vedrørende fortolkningen af EØF-traktatens artikel 59.

2 Spørgsmålene er blevet rejst under en sag anlagt af Alpine Investments BV til prøvelse af et forbud udstedt af det nederlandske Finansministerium mod at tage telefonisk kontakt med private for at tilbyde dem visse finansielle tjenesteydelser, hvis den potentielle kunde ikke forudgående skriftligt har samtykket i en sådan fremgangsmåde (den såkaldte »cold calling«).

3 Sagsøger i hovedsagen, Alpine Investments BV (herefter benævnt »Alpine Investments«), er et nederlandsk selskab etableret i Nederlandene og specialiseret i vareterminskontrakter.

4 De parter, der indgår en vareterminskontrakt, forpligter sig til at købe eller sælge en vis mængde varer af en vis kvalitet til en pris og på et tidspunkt, der fastlægges ved kontraktindgåelsen. De har imidlertid ikke til hensigt rent faktisk at modtage eller levere varerne, men indgår udelukkende kontrakten for at drage fordel af udsving i priserne mellem tidspunktet for kontraktens indgåelse og den måned, hvori der skal ske levering, hvilket er muligt på terminsmarkedet, såfremt man før leveringsmåneden foretager den modsatte operation.

5 Alpine Investments tilbyder tre typer tjenesteydelser inden for vareterminsmarkedet: »managed accounts«, »semi-managed accounts« og »non-managed accounts«, hvorved kundernes ordrer placeres hos mæglere på vareterminsmarkedet såvel inden for som uden for Fællesskabet. Alpine Investment havde kunder ikke blot i Nederlandene, men også i Belgien, Frankrig og Det Forenede Kongerige. Selskabet var dog udelukkende etableret i Nederlandene.

6 På tidspunktet for hovedsagens faktiske omstændigheder var finansielle tjenesteydelser i Nederlandene reguleret i Wet Effectenhandel af 30. oktober 1985 (lov om handel med værdipapirer, herefter benævnt »WEH«). Lovens artikel 6, stk. 1, forbød enhver formidling af handel med værdipapirer uden forudgående autorisation. Finansministeren kunne under visse omstændigheder give tilladelse til afvigelse fra dette forbud. Ifølge artikel 8, stk. 2, kunne tilladelsen »være underlagt begrænsninger og ledsaget af bestemte forskrifter med henblik på at bekæmpe uønskede udviklinger inden for handelen med værdipapirer«.

7 Den 6. september 1991 gav sagsøgte i hovedsagen, finansministeren, Alpine Investments fritagelse, der indebar, at selskabet kunne placere ordrer hos en bestemt mægler, Merill Lynch Inc. I fritagelsen blev det præciseret, at Alpine Investments skulle indrette sig efter de regler, som finansministeren i nærmeste fremtid måtte udstede vedrørende Alpine Investments kontakt med potentielle kunder.

8 Den 1. oktober 1991 forbød finansministeren generelt formidlere af værdipapirer på vareterminsmarkedet uden for børsen at henvende sig til potentielle kunder ved »cold calling«.

9 Ifølge den nederlandske regering blev forbuddet udstedt efter adskillige klager til finansministeren i løbet af 1991 fra investorer, som havde afgivet uheldige ordrer inden for området. Eftersom klagerne for en dels vedkommende hidrørte fra investorer fra andre medlemsstater, blev forbuddet af hensyn til den nederlandske finanssektors omdømme udstrakt til at gælde tjenesteydelser udbudt fra Nederlandene i andre medlemsstater.

10 Under disse omstændigheder forbød finansministeren den 12. november 1991 Alpine Investments telefonisk eller ved personlig henvendelse at sætte sig i forbindelse med potentielle kunder, dersom disse ikke forinden udtrykkeligt skriftligt havde givet tilladelse til en sådan fremgangsmåde.

11 Alpine Investments klagede over ministerens forbud mod, at firmaet praktiserede »cold calling«. Da fritagelsen efterfølgende den 14. januar 1992 blev afløst af en fritagelse til at indgive ordrer til en anden mægler, Rodham & Renshaw Inc., men ligeledes underlagt forbud mod »cold calling«, indbragte Alpine Investments den 13. februar 1992 en fornyet klage.

12 Finansministeren afviste ved beslutning af 29. april 1992 Alpine Investments' klage. Den 26. maj 1992 indbragte Alpine Investments sagen for College van Beroep.

13 Da Alpine Investments bl.a. har gjort gældende, at forbuddet mod »cold calling« er i strid med EØF-traktatens artikel 59 i det omfang, det vedrører potentielle kunder

i andre medlemsstater end Nederlandene, har College van Beroep forelagt Domstolen en række præjudicielle spørgsmål om fortolkning af denne bestemmelse:

»1) Skal EØF-traktatens artikel 59 fortolkes således, at den også omfatter tjenesteydelser, som tjenesteyderen fra sin etableringsmedlemsstat telefonisk tilbyder (potentielle) kunder i en anden medlemsstat og også senere udfører fra etableringsmedlemsstaten?

2) Tager bestemmelserne i den nævnte artikel også sigte på bestemmelser og/eller begrænsninger, som i en tjenesteyders etableringsmedlemsstat gælder for den lovlige udøvelse af de pågældende erhverv eller den pågældende virksomhed, men ikke, eller i hvert fald ikke på samme måde og i samme omfang, gælder for udøvelsen af hvervet eller virksomheden i den medlemsstat, hvor (potentielle) modtagere af den pågældende tjenesteydelse er hjemmehørende, og som derfor for tjenesteyderen — når denne tilbyder sine tjenesteydelser til (potentielle) kunder, der er hjemmehørende i en anden medlemsstat — kan udgøre hindringer, der ikke gælder for personer, som er etableret i denne anden medlemsstat, og som udfører tilsvarende tjenesteydelser?

Såfremt spørgsmål 2) svares bekræftende:

3) a) Kan de hensyn til forbrugerbeskyttelsen og beskyttelsen af nederlandske finansielle tjenesteyderes omdømme, som ligger til grund for en bestemmelse, der har til formål at imødegå uønskede udviklinger inden for handel med værdipapirer, anses for tvingende almene grunde, som berettiger en hindring som den i spørgsmål 2) nævnte?

b) Skal en fritagelsesbestemmelse, som forbyder såkaldt«cold calling», anses for objektivt nødvendig til beskyttelse af de nævnte interesser og for at stå i rimeligt forhold til det tilstræbte mål?«

14 Indledningsvis bemærkes, at uanset om Rådets direktiv 93/22/EØF af 10. maj 1993 om investeringsservice i forbindelse med værdipapirer (EFT L 41, s. 27) måtte finde anvendelse på vareterminsmarkedet, ligger direktivet senere end hovedsagens faktiske omstændigheder. Dernæst finder Rådets direktiv 85/577/EØF af 20. december 1985 om forbrugerbeskyttelse i forbindelse med aftaler indgået uden for fast forretningssted (EFT L 372, s. 31) efter artikel 3, stk. 2, litra e), hverken anvendelse på aftaler indgået telefonisk eller på aftaler vedrørende værdipapirer.

15 De spørgsmål, der er forelagt Domstolen, må derfor udelukkende undersøges ud fra traktatens bestemmelser om fri udveksling af tjenesteydelser. Da Alpine Investments har udført ydelser mod betaling, er der efter EØF-traktatens artikel 60 tale om tjenesteydelser.

16 Med sit første og andet spørgsmål ønsker den forelæggende ret i det væsentligste oplyst, om forbuddet mod »cold calling« er omfattet af traktatens artikel 59. I bekræftende fald ønskes med det tredje spørgsmål oplyst, om forbuddet ikke desto mindre kan retfærdiggøres.

Det første spørgsmål

17 Det første spørgsmål, som den nationale ret har stillet, har to led.

18 For det første ønskes det oplyst, hvorvidt det er til hinder for anvendelsen af traktatens artikel 59, at de omhandlede tjenesteydelser alene udgør tilbud uden nogen bestemt fastlagt modtager.

19 Det bemærkes i denne forbindelse, at den frie udveksling af tjenesteydelser ville blive illusorisk, såfremt nationale bestemmelser frit kunne opstille hindringer for tilbud om tjenesteydelser. Anvendelsen af bestemmelserne om fri udveksling af tjenesteydelser kan derfor ikke skulle betinges af, at tilbuddet rettes til en på forhånd bestemt modtager.

20 For det andet ønskes det klarlagt, om artikel 59 vedrører tjenesteydelser, som tjenesteyderen telefonisk tilbyder personer etableret i en anden medlemsstat, og som han yder uden at forlade den medlemsstat, hvori han er etableret.

21 I det foreliggende tilfælde rettes tilbuddene om tjenesteydelser af en tjenesteyder etableret i en medlemsstat til en modtager etableret i en anden medlemsstat. Det følger af selve ordlyden af artikel 59, at der følgelig er tale om en tjenesteydelse i denne bestemmelses betydning.

22 Det første spørgsmål må derfor besvares med, at traktatens artikel 59 skal fortolkes således, at den omfatter tjenesteydelser, som tjenesteyderen telefonisk tilbyder potentielle modtagere etableret i andre medlemsstater, og som han yder fra den medlemsstat, hvor han er etableret.

Det andet spørgsmål

23 Med sit andet spørgsmål ønsker den nationale dommer oplyst, om bestemmelser i tjenesteyderens etableringsmedlemsstat, hvorefter det er forbudt uden forudgående anmodning at rette telefonisk henvendelse om tjenesteydelser til potentielle kunder i andre medlemsstater, udgør en hindring for den frie udveksling af tjenesteydelser efter traktatens artikel 59.

24 Indledningsvis understreges, at det omhandlede forbud finder anvendelse på tjenesteydelser af grænseoverskridende karakter.

25 For at besvare den nationale rets spørgsmål må der tages stilling til tre forhold.

26 For det første må det klarlægges, om forbuddet mod at tage telefonisk kontakt med potentielle kunder i en anden medlemsstat uden deres forudgående samtykke kan udgøre en hindring for den frie udveksling af tjenesteydelser. Den forelæggende ret henleder i den forbindelse Domstolens opmærksomhed på, at tjenesteydere, der er etableret i de medlemsstater, hvor de potentielle modtagere er bosat, ikke nødvendigvis er underlagt det samme forbud, eller i det mindste ikke på de helt samme betingelser.

27 Det bemærkes, at et forbud som det i hovedsagen omhandlede ikke udgør en hindring for den frie udveksling af tjenesteydelser efter artikel 59, blot fordi andre medlemsstater anvender mindre strenge bestemmelser over for tilsvarende tjenesteydere etableret på deres område (jf. dom af 14.7.1994, sag C-379/92, Peralta, Sml. I, s. 3453, præmis 48).

28 Derimod fratager et sådant forbud de berørte virksomheder muligheden for hurtigt og direkte at kunne reklamere og tage kontakt med potentielle kunder i andre medlemsstater. Forbuddet er derfor egnet til at udgøre en hindring for den frie udveksling af tjenesteydelser af grænseoverskridende karakter.

29 For det andet må det klarlægges, om det kan føre til et andet resultat, at det pågældende forbud hidrører fra tjenesteyderens etableringsmedlemsstat og ikke fra modtagerens.

30 Traktatens artikel 59, stk. 1, forbyder restriktioner, der hindrer den frie udveksling af tjenesteydelser inden for Fællesskabet som helhed. Denne bestemmelse vedrører følgelig ikke blot restriktioner i modtagermedlemsstaten, men tillige restriktioner i den medlemsstat, hvorfra ydelsen stammer. Som Domstolen gentagne gange har udtalt, kan retten til fri udveksling af tjenesteydelser påberåbes af en virksomhed over for den stat, hvor virksomheden er etableret, når tjenesteydelserne præsteres til modtagere, der er etableret i en anden medlemsstat (jf. dom af 27.5.1994, sag C-18/93, Corsica Ferries, Sml. I, s. 1783, præmis 30; dom i den ovenfor nævnte Peralta-sag, præmis 40; dom af 5.10.1994, sag C-381/93, Kommissionen mod Frankrig, Sml. I, s. 5145, præmis 14).

31 Det følger heraf, at forbuddet mod »cold calling« ikke falder uden for anvendelsesområdet for traktatens artikel 59, blot fordi det er udstedt af den medlemsstat, i hvilken tjenesteyderen er etableret.

32 Endelig skal der tages stilling til visse argumenter, som er fremsat af den nederlandske regering og Det Forenede Kongerige.

33 Det gøres gældende, at det omhandlede forbud ikke er omfattet af anvendelsesområdet for traktatens artikel 59, fordi det er en generel foranstaltning, der anvendes uden forskel på alle tjenesteydelser og ikke har som virkning at give det indenlandske marked en fordel i forhold til tjenesteydere fra andre medlemsstater. Da

forbuddet alene vedrører den måde, hvorpå tjenesteydelserne tilbydes, kan det sidestilles med de ikke-diskriminerende bestemmelser om salg, som efter Domstolens retspraksis efter Keck og Mithouard-afgørelsen (dom af 24.11.1993, forenede sager C-267/91 og C-268/91, Sml. I, s. 6097, præmis 16) falder uden for anvendelsesområdet for EØF-traktatens artikel 30.

34 Denne argumentation kan ikke tiltrædes.

35 Ganske vist er et forbud som det i hovedsagen omhandlede generelt og ikke-diskriminerende og har hverken som formål eller virkning at give de indenlandske virksomheder en fordel frem for tjenesteydere fra andre medlemsstater. Ikke desto mindre er det som ovenfor påvist (se præmis 28) egnet til at hindre den frie udveksling af tjenesteydelser af grænseoverskridende karakter.

36 Et sådant forbud kan ikke sidestilles med bestemmelser for former for salg, som efter Domstolens praksis efter Keck og Mithouard-afgørelsen falder uden for anvendelsesområdet for traktatens artikel 30.

37 Efter denne retspraksis er anvendelsen på varer fra andre medlemsstater af nationale bestemmelser, som på importmedlemsstatens område begrænser eller forbyder bestemte former for salg, ikke egnet til at hindre handelen mellem medlemsstaterne, forudsat at bestemmelserne for det første finder anvendelse på alle berørte erhvervsdrivende, der driver virksomhed i indlandet, og for det andet, at de såvel retligt som faktisk påvirker afsætningen af indenlandsk fremstillede varer og varer fra andre medlemsstater på samme måde. Begrundelsen herfor er, at en sådan

anvendelse ikke kan antages at hindre de sidstnævnte varers adgang til importmedlemsstaten eller medføre større ulemper i denne henseende end for indenlandsk fremstillede varer.

38 Et forbud som det i den foreliggende sag omhandlede hidrører fra tjenesteyderens etableringsmedlemsstat og vedrører ikke blot tilbud rettet til modtagere etableret i denne stat, eller som indfinder sig dér for at modtage tjenesteydelsen, men tillige tilbud rettet til modtagere på en anden medlemsstats område. Forbuddet påvirker således direkte adgangen til at udføre tjenesteydelser i de andre medlemsstater. Det er derfor egnet til at hindre udvekslingen af tjenesteydelser mellem medlemsstaterne.

39 Det andet spørgsmål må derfor besvares med, at bestemmelser i en medlemsstat, som forbyder tjenesteydere, der er etableret dér, uopfordret at rette telefonisk henvendelse om tjenesteydelser til potentielle kunder i andre medlemsstater udgør en hindring for den frie udveksling af tjenesteydelser efter traktatens artikel 59.

Det tredje spørgsmål

40 Den nationale ret ønsker med sit tredje spørgsmål oplyst, om tvingende almene grunde berettiger forbuddet mod »cold calling«, og om dette må anses for objektivt nødvendigt og for at stå i rimeligt forhold til det tilstræbte mål.

41 Den nederlandske regering har anført, at forbuddet mod »cold calling« på vareterminsmarkedet uden for børshandelen har til formål at værne om den nederlandske finansielle sektors omdømme og at beskytte den almindelige investor.

42 Det bemærkes indledningsvis, at de finansielle sektorer spiller en vigtig rolle ved virksomhedernes finansiering, og henset til den spekulationsagtige og komplekse karakter af kontrakter på vareterminsmarkedet bidrager velfungerende sektorer i høj grad til at opretholde investorernes tillid. Denne tillid afhænger især af de erhvervsregulerende bestemmelser, der skal skabe sikkerhed for kvalifikationer og loyale fremgangsmåder hos de formidlere af finansielle ydelser, som investorerne i særdeleshed er afhængige af.

43 Dertil kommer, at uagtet forbrugerbeskyttelsen på andre medlemsstaters område ikke som sådan påhviler de nederlandske myndigheder, har denne beskyttelses karakter og omfang dog direkte indvirkning på den nederlandske finansielle sektors omdømme.

44 At opretholde denne sektors gode omdømme kan derfor anses for en tvingende almen grund, der kan berettige restriktioner i den frie udveksling af finansielle tjenesteydelser.

45 Vedrørende spørgsmålet om, hvorvidt den omhandlede restriktion står i rimeligt forhold til det tilstræbte mål, erindres det, at de krav, der efter fast retspraksis stilles til tjenesteyderne, skal være egnet til at nå det mål, der forfølges, og ikke gå ud over, hvad der er nødvendigt for, at målet nås (se dom af 25.7.1991, sag C-288/89, Collectieve Antennevoorziening Gouda, Sml. I, s. 4007, præmis 15).

46 Den nederlandske regering har med rette anført, at forbrugeren, som ved »cold calling« sædvanligvis er ganske uforberedt, hverken kan få oplysninger om de indbyggede risici ved de transaktioner, der foreslås ham, eller sammenligne prisen og kvaliteten på de tjenesteydelser, der udbydes, med konkurrenternes tilbud. Efter-

som vareterminsmarkedet i høj grad er præget af spekulation og vanskeligt gennemskueligt for ikke-branchekendte investorer, er det tvingende nødvendigt at beskytte dem mod de mest aggressive markedsføringsmetoder.

47 Alpine Investments har imidlertid gjort gældende, at den nederlandske regerings forbud mod »cold calling« ikke er nødvendigt, fordi ydermedlemsstaten bør forlade sig på den kontrol, der udføres i modtagermedlemsstaten.

48 Dette anbringende må forkastes. Den medlemsstat, hvorfra der telefoneres, er bedst i stand til at opstille regler for »cold calling«. Selv om modtagerstaten måtte ønske at forbyde »cold calling« eller underlægge systemet visse betingelser, er den ikke i stand til at forhindre eller kontrollere telefonopkald fra andre medlemsstater uden samarbejde med de kompetente myndigheder i denne stat.

49 Følgelig kan det forbud mod »cold calling«, som er udstedt af den medlemsstat, hvorfra der telefoneres, og som har til formål at bevare investorernes tillid til den finansielle sektor i denne stat, ikke betragtes som uegnet til at opnå den ønskede sikkerhed for disse sektorers uangribelighed.

50 Alpine Investments gør heroverfor desuden gældende, at et almindeligt forbud mod telefonsalg til potentielle kunder ikke er nødvendigt for at nå de mål, som for-

følges af de nederlandske myndigheder. En obligatorisk registrering hos mæglerselskaberne af telefonopkald uden forudgående anmodning ville være tilstrækkelig til at yde forbrugerne effektiv beskyttelse. Sådanne regler er i øvrigt vedtaget i Det Forenede Kongerige af Securities and Futures Authority.

51 Dette synspunkt kan ikke tiltrædes. Som generaladvokaten meget rigtigt har fremhævet i punkt 88 i sit forslag til afgørelse, indebærer det faktum, at en medlemsstat har udstedt mindre strenge regler end en anden, ikke, at reglerne i denne medlemsstat står i urimeligt forhold til det tilstræbte mål og derfor er uforenelige med fællesskabsretten.

52 Alpine Investments gør endelig gældende, at det generelle forbud mod »cold calling« ikke tager hensyn til de enkelte virksomheders adfærd og derfor uden tvingende grund lægger en byrde på de virksomheder, der aldrig har givet anledning til klager fra forbrugerne.

53 Dette anbringende må ligeledes forkastes. Såfremt forbuddet mod »cold calling« blev begrænset til visse virksomheder på grund af deres tidligere adfærd, ville det ikke være tilstrækkeligt til at nå det mål at genoprette og bevare investorernes tillid til den indenlandske sektor for handel med værdipapirer i almindelighed.

54 Når alt kommer til alt har de omhandlede bestemmelser en begrænset rækkevidde. For det første forbydes det blot at rette telefonisk eller personlig henvendelse til potentielle kunder uden disses forudgående skriftlige samtykke, mens de øvrige måder at tage kontakt på stadig er tilladte. Dernæst vedrører bestemmelserne forholdet til potentielle kunder, men ikke til de aktuelle kunder, som bevarer muligheden for skriftligt at indvillige i fornyede henvendelser. Endelig er forbuddet mod uopfordrede telefoniske henvendelser begrænset til den sektor, hvori misbrug er blevet konstateret, dvs. vareterminsmarkedet.

55 Det følger heraf, at forbuddet mod »cold calling« ikke står i et urimeligt forhold til det tilstræbte mål.

56 Det tredje spørgsmål må derfor besvares med, at traktatens artikel 59 ikke er til hinder for nationale bestemmelser, som for at bevare investorernes tillid til den indenlandske finansielle sektor forbyder uopfordret telefonisk henvendelse til potentielle kunder i andre medlemsstater med henblik på at tilbyde tjenesteydelser vedrørende investeringer på vareterminsmarkedet.

Sagens omkostninger

57 De udgifter, der er afholdt af den belgiske regering, den nederlandske regering, den græske regering, Det Forenede Kongerige og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, som har afgivet indlæg for Domstolen, kan ikke erstattes. Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den nationale ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

kender

DOMSTOLEN

vedrørende de spørgsmål, der er forelagt af College van Beroep voor het Bedrijfsleven ved kendelse af 28. april 1993, for ret:

1) Artikel 59 i EØF-traktaten skal fortolkes således, at den vedrører de tjenesteydelser, som en tjenesteyder telefonisk tilbyder potentielle modtagere etableret i andre medlemsstater, og som han udfører fra den medlemsstat, hvori han er etableret.

2) Bestemmelser i en medlemsstat, som forbyder tjenesteydere, der er etableret dér, uopfordret at rette telefonisk henvendelse til potentielle kunder i andre medlemsstater for at tilbyde tjenesteydelser, udgør en hindring for den frie udveksling af tjenesteydelser, der er omfattet af traktatens artikel 59.

3) Traktatens artikel 59 er ikke til hinder for nationale bestemmelser som for at bevare investorernes tillid til den indenlandske finansielle sektor forbyder uopfordrede telefoniske henvendelser til potentielle kunder i andre medlemsstater med henblik på at tilbyde dem tjenesteydelser vedrørende investeringer på vareterminsmarkedet.

Rodríguez Iglesias Schockweiler Kapteyn

Gulmann Mancini Moitinho de Almeida

Murray Edward Puissochet

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 10. maj 1995.

R. Grass — Justitssekretær

G.C. Rodríguez Iglesias — Præsident